

Daniels Bog - Nummer Otteogtyve

Mure

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebukadnezar repræsenterer begyndelsen på adventismen, begyndelsen på De Forenede Stater, begyndelsen på det protestantiske horn og begyndelsen på det republikanske horn. Belsazzar repræsenterer enden på alle disse linjer.

Nebukadnezar repræsenterer historien om den første og den anden engels budskaber fra 1798 og frem til 1844 samt begyndelsen på Guds undersøgende dom. Hans vidnesbyrd løber parallelt med Daniels Bog, kapitel 1. Belsazzar repræsenterer historien om den tredje engels budskab fra 1989 og frem til søndagsloven samt begyndelsen på Guds fuldbyrdende dom. Hans vidnesbyrd løber parallelt med Daniels Bog, kapitel 1–3.

Nebukadnezar markerer afslutningen på de „syv tider“, som kom over Israels nordrige i 1798, da hans rige blev givet ham tilbage, efter at han havde levet med et dyrs hjerte. Hans vidnesbyrd fortsætter indtil åbningen af den undersøgende dom ved afslutningen af de „syv tider“, som kom over Judas sydrige i 1844. I hans vidnesbyrd repræsenterer ordet „time“ den første engels domstimebudskab, og dernæst repræsenterer det igen ankomsten af dette budskab. „Timen“ i hans vidnesbyrd markerer både 1798 og 1844, som begge repræsenterer afslutningen på henholdsvis den første vrede og den sidste vrede.

Belsazzars ende markeres ved den mystiske håndskrift, som svarer til to tusind fem hundrede og tyve. De „syv tider“, hvad enten de fremstilles som en „time“, en „adspredelse“ eller „to tusind fem hundrede og tyve“, er et symbol på dom. Nimrods dom var en „adspredelse“, Nebukadnezars var „syv tider“, og Belsazzars var to tusind fem hundrede og tyve. Da Nebukadnezar dømte de tre mænd, lod han ovnen ophede „syv gange“ over det normale.

Dommen over de „syv tider“ markeres ved den første beskeds ankomst og ved den tredje beskeds ankomst. Afslutningen på milleritisk adventisme i 1863 begynder med forkastelsen af læren om de „syv tider“, og et hundrede og seksogtyve år senere, i 1989, indtraf „endetiden“ for den tredje engels historie. Et hundrede og seksogtyve er et symbol på de „syv tider“; således forbindes afslutningen på den første engels bevægelse i 1863 med begyndelsen på den tredje engels bevægelse i 1989 gennem de „syv tider“ ved de symbolske et hundrede og seksogtyve.

Men vidnesbyrdet om Belsazzars fald i Daniels Bog, kapitel fem, lærer, at ingen kan se dommen over de „syv tider“, skønt den er skrevet på „væggen“. For det republikanske horn er dommen skrevet på Thomas Jeffersons „mur om adskillelse mellem kirke og stat“, som fjernes i Daniels Bog, kapitel fem. For det sande protestantiske horn er dommen skrevet på de to hellige tavler, som hænges på „væggen“, for at de, som læser det, kan løbe. Men i Laodikeas blindhed er ordene uerkendelige. I begge tilfælde repræsenterer domsordene, at både det sande protestantiske og det republikanske horn vejes på vægtskålen og findes for lette. Beretningen om Belsazzar har et

budskab til det republikanske horn, som repræsenterer verdens nationer.

„I historien om Nebukadnezar og Belsazzar taler Gud til nutidens nationer.“ Signs of the Times, 20. juli 1891.

Beretningen om Belsazzar rummer også et budskab til det protestantiske horn, som repræsenterer verdens folk.

„I Nebukadnezars og Belsazzars historie taler Gud til nutidens mennesker.“ Bible Echo, 17. september 1894.

Belsazzars synd repræsenterer synden hos begge horn på jordens dyr. Synden hos hvert af hornene findes i deres forkastelse af deres grundlæggende sandheder, samtidig med at de har fuld kundskab om disse sandheder. Det republikanske horn holdes ansvarligt over for lyset fra Forfatningen og den tidlige historie, da dette guddommelige dokument blev frembragt, men dette lys er sidenhen gradvis blevet forkastet. Når nationen taler som en drage, vil den symbolske mur, der adskiller kirke og stat, være blevet fjernet. For det sande protestantiske horn er lyset fra historien om den første og den anden engels budskaber, da grundvoldene blev lagt, gradvis blevet forkastet og vil fortsat i stigende grad blive forkastet, indtil også Guds lovs „mur“ til sidst vil blive forkastet.

„Profeten beskriver her et folk, som i en tid med almindeligt frafald fra sandhed og retfærdighed søger at genoprette de principper, der er grundlaget for Guds rige. De er dem, der udbedrer den revne, som er blevet gjort i Guds lov — den mur, som Han har rejst omkring sine udvalgte til deres beskyttelse, og lydighed mod hvis forskrifter om retfærdighed, sandhed og renhed skal være deres vedvarende værn.

„Med ord af umiskendelig betydning påpeger profeten den særlige gerning hos dette restfolk, som bygger muren. ‘Hvis du holder din fod tilbage fra sabbatten, fra at gøre, hvad der lyster dig, på min hellige dag, og kalder sabbatten en fryd, Herrens hellige dag ærværdig, og ærer den, så du ikke går dine egne veje eller søger det, der lyster dig, eller fører tom snak: da skal du fryde dig i Herren; og jeg vil lade dig ride over jordens høje steder og give dig Jakob, din faders arv, at leve af; thi Herrens mund har talt.’ Esajas 58:13, 14.” Prophets and Kings, 677, 678.

Den bibelske metodologi, som engle åbenbarede for William Miller, repræsenterer Guds profetiske love, og i modsætning til det gamle Israel skulle det moderne Israel være betroet ikke alene loven om De Ti Bud, men også profetierne.

„Gud har kaldet sin menighed i denne tid, ligesom Han kaldte det gamle Israel, til at stå som et lys på jorden. Ved sandhedens mægtige kløvniv, de første, anden og tredje engels budskaber, har Han adskilt dem fra kirkerne og fra verden for at bringe dem ind i en hellig nærhed til Sig selv. Han har gjort dem til forvaltere af Sin lov og har betroet dem profetiens store sandheder for denne tid. Ligesom de hellige gudsord, der blev betroet det gamle Israel, er disse en hellig betroelse, som skal meddeles til verden. De tre engle i Åbenbaringen 14 repræsenterer det folk, som tager imod lyset fra Guds budskaber og går frem som Hans redskaber for at lade advarslen lyde over hele jordens længde og bredde. Kristus erklærer for sine efterfølgere: ‘I er verdens lys.’ Til enhver sjæl, som tager imod Jesus, taler Golgatas kors: ‘Se sjælens værdi: “Gå ud i

alverden og prædik evangeliet for al skabningen.” Intet må tillades at hindre dette værk. Det er det altafgørende værk for tiden; det skal række så vidt som evigheden. Den kærlighed, som Jesus viste menneskenes sjæle i det offer, Han bragte for deres forløsning, vil tilskynde alle Hans efterfølgere.“ Testimonies, bind 5, 455.

De „store sandheder i profetien“, som blev overbragt af engle og stadfæstet gennem William Millers virke, er „en hellig betroelse, som skal meddeles verden“. De Ti Buds lov, naturens love, sundhedens love og lovene for profetisk studium blev givet af den samme store Lovgiver, og at forkaste ét Bud er at forkaste dem alle. Forkastelsen af den metodologi, der blev givet til William Miller, indledte et fremadskridende oprør, som til sidst vil føre til, at adventismen forkaster sabbatten på den syvende dag.

„Herren har en strid med sit bekendende folk i disse sidste dage. I denne strid vil mænd i ansvarlige stillinger følge en kurs, der står i direkte modsætning til den, Nehemias fulgte. De vil ikke blot selv se bort fra og foragte sabbatten, men de vil forsøge at holde den borte fra andre ved at begrave den under skikken og traditionens murbrokker. I kirker og ved store forsamlinger under åben himmel vil prædikanter indtrængende pålægge folket nødvendigheden af at holde ugens første dag. Der er katastrofer på hav og land; og disse katastrofer vil tiltage, den ene ulykke tæt efter den anden; og den lille skare af samvittighedsfulde sabbatsholdere vil blive udpeget som dem, der bringer Guds vrede over verden ved deres tilsidesættelse af søndagen.“

“Satan fremfører denne løgn, for at han kan tage verden til fange. Det er hans plan at tvinge mennesker til at antage vildfarelser. Han tager aktiv del i udbredelsen af alle falske religioner og vil ikke standse for noget i sine bestræbelser på at gennemtvinge vildfarne læresætninger. Under et dække af religiøs nidkærhed har mennesker, påvirket af hans ånd, opfundet de mest grusomme pinsler for deres medmennesker og påført dem de frygteligste lidelser. Satan og hans redskaber har stadig den samme ånd, og fortidens historie vil blive gentaget i vore dage.”

„Der er mennesker, som har sat deres sind og vilje ind på at fuldbyrde det onde; i deres hjertes mørke afkroge har de besluttet, hvilke forbrydelser de vil begå. Disse mennesker bedrager sig selv. De har forkastet Guds store retsregel, og i stedet for den har de oprejst en målestok, som er deres egen, og idet de sammenligner sig selv med denne målestok, erklærer de sig selv for hellige. Herren vil tillade dem at åbenbare, hvad der er i deres hjerter, at udleve ånden hos den herre, som behersker dem. Han vil lade dem vise deres had til hans lov i deres behandling af dem, som er tro mod dens krav. De vil blive drevet af den samme ånd af religiøst vanvid, som æggede pøbelen til at korsfæste Kristus; kirke og stat vil blive forenet i den samme fordærvede harmoni.“

„Menigheden i dag har fulgt i fodsporene på jøderne i fordums tid, som tilsidesatte Guds bud for deres egne overleveringer. Hun har forandret forordningen, brudt den evige pagt, og nu er, som dengang, stolthed, vantro og troløshed resultatet. Hendes sande tilstand fremstilles i disse ord fra Moses’ sang: ‘De har fordervet sig selv, de er ikke hans børn; deres skamlet hviler på dem; de er en forvreden og fordrejet slægt. Er det således, I gengælder Herren, I tåbelige og uforstandige folk? Er han ikke din fader, som har købt dig? Har han ikke skabt dig og grundfæstet dig?’” Review and Herald, 18. marts 1884.

Adventismens endelige forkastelse af sandheden finder sted ved søndagsloven, idet Adventismen gentager det gamle Israels historie, når „drevet af den samme ånd af religiøst vanvid, som æggede den pøbel, der korsfæstede Kristus; kirke og stat vil blive forenet i den samme fordærvede harmoni.“ Adventismens fremadskridende oprør fremstilles i Ezekiels kapitel otte, med fire tiltagende vederstyggeligheder, som profetisk markerer de fire generationer af Adventismen, der begyndte i 1863. Den sidste vederstyggelighed indtræffer, når Jerusalems ledere bøjer sig ned for solen.

Og han førte mig ind i den indre forgård i Herrens hus, og se, ved indgangen til Herrens tempel, mellem forhallen og alteret, var der omtrent femogtyve mænd med ryggen vendt mod Herrens tempel og ansigtet mod øst; og de tilbad solen mod øst. Da sagde han til mig: Har du set dette, menneskesøn? Er det en ringe ting for Judas hus, at de begår de vederstyggeligheder, som de begår her? For de har fyldt landet med vold og er igen vendt tilbage for at krænke mig til vrede; og se, de holder kvisten op til deres næse. Derfor vil også jeg handle i harme: Mit øje skal ikke skåne, og jeg vil ikke have medlidenhed; og om de end råber i mine ører med høj røst, vil jeg dog ikke høre dem. Ezekiel 8:16–18.

Den dom, som fuldbyrdes på det tidspunkt, illustreres i Belsazzars doms „time“.

Kong Belsazzar gjorde et stort gæstebud for tusind af sine stormænd og drak vin for de tusind. Mens Belsazzar smagte på vinen, befalede han, at man skulle hente de kar af guld og sølv, som hans fader Nebukadnezar havde taget ud af templet, som var i Jerusalem, for at kongen og hans fyrster, hans hustruer og hans medhustruer kunne drikke af dem. Da bragte de de kar af guld, som var taget ud af templet, Guds hus, som var i Jerusalem; og kongen og hans fyrster, hans hustruer og hans medhustruer drak af dem. De drak vin og priste guderne af guld og sølv, kobber, jern, træ og sten. I samme stund kom fingre af en menneskehånd til syne og skrev lige over for lysestagen på kalkpudset på væggen i kongens palads; og kongen så den del af hånden, som skrev. Da forandredes kongens ansigt, og hans tanker forfærdede ham, så hans hofteskålers led løsnetes, og hans knæ slog mod hinanden. Kongen råbte højt, at man skulle føre stjernetydere, kaldære og spåmænd ind. Og kongen tog til orde og sagde til Babylons vismænd: Den, som kan læse denne skrift og kundgøre mig dens tyding, skal klædes i skarlagen og bære en guldkæde om sin hals og være den tredje hersker i riget. Da kom alle kongens vismænd ind; men de kunne ikke læse skriften eller kundgøre kongen dens tyding. Da blev kong Belsazzar højlig forfærdet, og hans ansigt forandredes på ham, og hans stormænd stod rådvilde. Daniel 5:1–9.

I den »samme time«, da Belsazzars dom kom, blev Shadrak, Meshak og Abed-Nego kastet i ovnen, som var blevet ophedet »syv gange« mere end sædvanligt.

Hvis I nu er rede til, når I hører lyden af horn, fløjte, harpe, sækkepibe, psalter og dulcimer og alle slags musik, at falde ned og tilbede det billede, som jeg har ladet gøre, så vel; men hvis I ikke tilbeder, skal I i samme stund kastes midt ind i den brændende ildovn; og hvem er den Gud, som skal udfri jer af min hånd? Shadrak, Meshak og Abed-Nego svarede og sagde til kongen: O Nebukadnezar, vi har ikke nødig at svare dig i denne sag. Hvis det er således, er vor Gud, som vi tjener, mægtig til at udfri os fra den brændende ildovn, og han vil udfri os af din

hånd, o konge. Men hvis ikke, så skal det være dig vitterligt, o konge, at vi ikke vil tjene dine guder eller tilbede det gyldne billede, som du har opstillet. Da blev Nebukadnezar fuld af raseri, og hans ansigts udtryk forandrede sig imod Shadrak, Meshak og Abed-Nego; derfor talte han og befalede, at de skulle ophede ovnen syv gange mere, end man ellers plejede at ophede den. Daniel 3:15–19.

“Timen” for dom over Belsazzar er den samme “time” for dom over Shadrak, Meshak og Abed-Nego, og i begge linjer fremstilles “syv tider” som symbolet på denne dom. De tre værdige repræsenterer de to vidner, som farer op til himlen i skyer som banneret i “timen” for det store jordskælv ved Søndagsloven, og Belsazzar repræsenterer dommen til national undergang, som i den selvsamme “time” kommer over jordens dyr.

Vi vil fortsætte vort studium af Belsazzars dom i den næste artikel.

„Jeg er dybt bekymret i sindet med hensyn til den lave standard for guds frygt blandt vort folk. Og når jeg tænker på de veer, der blev udtalt over Kapernaum, tænker jeg på, hvor meget tungere fordømmelsen vil komme over dem, som kender sandheden og ikke har vandret i overensstemmelse med sandheden, men i gnisterne fra deres egen optænding. I nattens timer henvender jeg mig til folket på en meget højtidelig måde og beder dem indtrængende om at spørge deres egen samvittighed: Hvad er jeg? Er jeg en kristen, eller er jeg det ikke? Er mit hjerte fornyet? Har Guds forvandlende nåde formet min karakter? Er mine synder angret? Er de bekendt? Er de tilgivet? Er jeg ét med Kristus, ligesom han er ét med Faderen? Hader jeg det, jeg engang elskede? Elsker jeg nu det, jeg engang hadede? Regner jeg alle ting for tab på grund af den langt overgående værdifuldhed i kundskaben om Kristus Jesus? Føler jeg, at jeg er Jesu Kristi købte ejendom, og at jeg hver time må hellige mig til hans tjeneste?“

„Vi står på tærskelen til store og højtidelige begivenheder. Hele jorden skal oplyses med Herrens herlighed, således som vandene dækker det store dybs render. Profetier går i opfyldelse, og stormfulde tider ligger foran os. Gamle stridsspørgsmål, som tilsyneladende længe har været bragt til tavshed, vil blive genoptaget, og nye stridsspørgsmål vil opstå; nyt og gammelt vil blandes sammen, og dette vil finde sted meget snart. Englene holder de fire vinde tilbage, så de ikke skal blæse, før det fastsatte advarselsværk er givet til verden; men stormen samler sig, skyerne tynges, rede til at bryde løs over verden, og for mange vil det være som en tyv om natten.

„Mange smilede og ville ikke tro, da vi for tyve og tredive år siden fortalte dem, at søndagen ville blive påtrængt hele verden, og at der ville blive vedtaget en lov for at tvinge dens overholdelse igennem og krænke samvittigheden. Vi ser det gå i opfyldelse. Alt, hvad Gud har sagt om fremtiden, vil visse sig ske; ikke én eneste ting af alt det, han har talt, vil slå fejl. Protestantismen rækker nu hænder tværs over kløften for at slutte hænder med pavedømmet, og der dannes et forbund for at nedtrampe sabbatten i det fjerde bud ud af syne; og syndens menneske, som på Satans tilskyndelse indstiftede den falske sabbat, dette pavedømmets barn, vil blive ophøjet til at indtage Guds plads.

„Hele himlen fremstilles for mig som værende opmærksom på begivenhedernes udfoldelse. En krise skal åbenbares i den store og langvarige strid om Guds styre på jorden. Noget stort og

afgørende skal finde sted, og det meget snart. Om der sker nogen forsinkelse, vil Guds karakter og hans trone blive kompromitteret. Himlens våbenkammer er åbent; hele Guds univers og dets udrustning står rede. Ét ord har retfærdigheden at udtale, og der vil på jorden vise sig frygtelige tilkendegivelser af Guds vrede. Der vil være røster og tordener og lyn og jordskælv og universel ødelæggelse. Enhver bevægelse i himlens univers tjener til at forberede verden på den store krise.”

„Intensiteten tager enhver jordisk bestanddel i besiddelse; og som et folk, der har haft stort lys og vidunderlig kundskab, fremstilles mange af dem ved de fem sovende jomfruer med deres lamper, men uden olie i deres kar; kolde, ufølsomme, med en svag, aftagende gudsfrygt. Medens et nyt liv udbredes og spirer frem nedenfra og får fast greb om alle Satans redskaber som forberedelse til den sidste store konflikt og kamp, nedstiger et nyt lys og liv og kraft fra det høje og tager Guds folk i besiddelse, dem som ikke er døde, således som mange nu er, i overtrædelser og synder. Det folk, som nu ved det, der foregår for øjnene af os, vil se, hvad der snart skal komme over os, vil ikke længere stole på menneskelige opfindelser, men vil føle, at Helligånden må anerkendes, modtages og fremstilles for folket, for at de må stride for Guds ære og virke alle vegne på livets biveje og hovedveje til frelse for deres medmenneskers sjæle. Den eneste klippe, som er sikker og urokkelig, er Evighedens Klippe. Kun de, som bygger på denne Klippe, er trygge.“

„De, som nu er kødeligt sindede, vil aldrig, uanset de advarsler, Gud har givet i sit ord og gennem sin Ånds vidnesbyrd, forenes med de frelstes hellige familie. De er sanselige, fordærvede i tanken og afskyelige i Guds øjne. De er aldrig blevet helliggjort ved sandheden. De har ikke fået del i den guddommelige natur og har aldrig overvundet selvet og verden med dens tilbøjeligheder og lyster. Disse karakterer findes overalt i vore menigheder, og som følge deraf er menighederne svage og sygelige og rede til at dø. Der må nu ikke aflægges noget ligegyldigt vidnesbyrd, men et bestemt, skarpt vidnesbyrd, som revser enhver urenhed og ophøjer Jesus. Vi må som et folk være i forventningens holdning, arbejdende og ventende og vågende og bedende.“

„Dette salige håb om Kristi andet komme må ofte fremstilles for folket med dets højtidelige realiteter; det at se frem til vor Herre Jesu snarlige tilsynkomst i hans herlighed vil føre til, at de jordiske ting anses for tomhed og intethed. Al verdslig ære eller udmærkelse er uden værdi, for den sande troende lever over verden; hans skridt går fremad mod himlen. Han er en pilgrim og en fremmed. Hans borgerskab er oventil. Han samler solstrålerne fra Kristi retfærdighed i sin sjæl, for at han må være et brændende og skinnende lys i det moralske mørke, som har indhyllet verden. Hvilken kraftig tro, hvilket levende håb, hvilken inderlig kærlighed, hvilken hellig, indviet nidkærhed for Gud ses ikke hos ham, og hvilken klar forskel er der ikke mellem ham og verden! ‘Våg derfor, og bed altid om, at I må blive agtet værdige til at undfly alle disse ting, som skal ske, og til at stå for Menneskesønnen.’ ‘Våg derfor, for I ved ikke, hvilken time jeres Herre kommer.’ ‘Vær derfor også rede; thi Menneskesønnen kommer i en time, da I ikke tænker det.’ ‘Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den, som våger og bevarer sine klæder.’” Pamfletter, 38–40.